

Република Србија
Привредни апелациони суд
1 Пкж 634/13
02.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Бојане Миљуш Мартиновић, председника већа, судије Златана Димитрића и судије поротника Вере Блажић, чланова већа, у привредно-казненом поступку против окривљених правног лица „.....“ ДОО из и одговорног лица АА из с., Општина, због привредних преступа из чл. 68. ст. 1. тач. 12. и ст. 2. и из чл. 68. ст. 1. тач. 1. и ст. 2. оба из Закона о рачуноводству и ревизији, решавајући о жалби браниоца окривљених, адвоката Мирослава Манасијевића из Враћа, против пресуде Привредног суда у Лесковцу 1 Пк 58/13 од 27.09.2013. године, по достављеном предлогу Апелационог јавног тужилаштва у Београду Кпж 634/13 од 25.11.2013. године, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду Маје Стефановић, на седници већа одржаној дана 02.04.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окр. правног лица „.....“ ДОО из и окр. одговорног лица АА, адвоката Мирослава Манасијевића из Враћа и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Лесковцу 1 Пк 58/13 од 27.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу 1 Пк 58/13 од 27.09.2013. године оглашени су одговорним правно лице „.....“ ДОО из и одговорно лице АА из с., Општина, због привредних преступа из чл. 68. ст. 1. тач. 12. и ст. 2. и из чл. 68. ст. 1. тач. 1. и ст. 2. оба из Закона о рачуноводству и ревизији па пошто су им претходно утврђене појединачне новчане казне осуђени су на јединствене новчане казне и то окр. правно лице у износу од 100.000,00 динара, а окр. одговорно лице у износу од 4.000,00 динара. Окривљени су обавезани да овако изречене новчане казне плате у року од са 15 дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а окр. правно лице и трошкове судског поступка у паушалном износу од 5.000,00 динара у истом року, под претњом принудног извршења.

На означену пресуду жалбу је уложио бранилац окривљених из свих законом предвиђених разлога. У жалби се наводи да су од 27.09.2013. године из Закона о рачуноводству и ревизији, брисане одредбе од чл. 46. до чл. 77. на које суд позива у пресуди, што значи да окривљени нису извршили привредне преступе. Нема места примени одредаба на које се суд позива из разлога што би евентуално поступање окривљених представљало дело из чл. 2. ст. 2. ЗОПП-а, јер се ради о делу малог значаја. Такође указује се да је изрека пресуде у ставу два нејасна и контрадикторна у коме је наведено да су окривљени поступили супротно одредби чл. 7. Закона о рачуноводству и ревизији, из разлога што је одредба чл. 7. Закона о рачуноводству и ревизији брисана даном ступања на снагу Закона о рачуноводству 24.07.2013. године и није инволвирана у Закону о рачуноводству и ревизији који је сада на снази односно у време доношења првостепене пресуде дана 27.09.2013. године. Жалбом се предлаже да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Писменим поднеском Кпж 634/13 од 25.11.2013. године Апелационо јавно тужилаштво у Београду је предложило да се одбије жалба браниоца окривљених адвоката Мирослава Манасијевића из Врања као неоснована, а побијана пресуда у целисти потврди.

Привредни апелациони суд је размотрио наводе жалбе које је испитао заједно са побијаном пресудом у смислу чл. 451. ЗКП-а, у вези чл. 56. ЗОПП-а, па је нашао:

Жалба није основана.

Првостепени суд је без битних повреда одредаба поступка, на основу изведених доказа и оценом истих, потпуно и тачно утврдио чињенично стање, наиме, да су окривљени поступили противно одредби чл. 30. Закона о рачуноводству и ревизији, на тај начин што Агенцији за привредне регистре, регистру финансијских извештаја и података о бонитету правних лица и предузетника нису доставили редован годишњи финансијски извештај за 2012. годину, најкасније до краја фебруара 2013. године, чиме су учинили привредни преступ из чл. 68. ст. 1. тач. 12. и ст. 2. Закона о рачуноводству и ревизији и да су поступили противно одредби чл. 7. Закона о рачуноводству и ревизији, на тај начин што Агенцији за привредне регистре, Регистру финансијски извештаја и података о бонитету правних лица и предузетника, нису доставили уз редован годишњи финансијски извештај за 2012. годину и обавештење о разврставању на велико, средње или мало правно лице, најкасније до краја фебруара месеца 2013. године чиме су учинили привредни преступ из чл. 68. ст. 1. тач. 1. и ст. 2. Закона о рачуноводству и ревизији па пошто су им претходно утврђене појединачне новчане казне осуђени су на јединствене новчане казне као у изреци те пресуде.

Правилно је првостепени суд окривљене огласио одговорним за наведене привредне преступе, а у првостепеној пресуди је дао довољне и јасне разлоге, које прихвата и овај суд као другостепени.

Наиме, према извештају Агенције за привредне регистре о предаји финансијских извештаја за 2012. годину увидом у евиденцију о пријему редовних годишњих финансијских извештаја и спискова обвезника на предају финансијског извештаја за ту годину, у Агенцији за привредне регистре, регистру финансијских извештаја и података о бонитету правних лица и предузетника утврђено је да правно лице „.....“ ДОО из и одговорно лице у правном

лицу АА нису у законом прописаном року, до краја фебруара месеца 2013. године доставили редовни годишњи финансијски извештај за 2012. годину, и нису доставили обавештење о разврставању на велико, средње или мало правно лице, у складу са Законом о рачуноводству и ревизији.

Не предаја финансијских извештаја по Закону о рачуноводству и ревизији, који је био на снази у време извршења дела, као и по Закону о рачуноводству (Сл. гласник РС бр. 62/13), где су дела за која су окривљени осуђени, предвиђена су као привредни преступ и у погледу прописаних казни, нови закон није повољнији за окривљене, имајући у виду да су чланом 68. Закона о рачуноводству и ревизији, за дело привредног преступа, прописане казне од најмање 100.000,00 динара до 3.000.000,00 динара за правно лице и од 5.000,00 динара до 150.000,00 динара за одговорно лице, док су Законом о рачуноводству, који је сада у примени, чл. 99. ст. 1. тач. 10. ст. 2. прописане казне у истим износима за правна лица али у распону од 20.000,00 динара до 150.000,00 динара за одговорна лица, тако да нови закон није повољнији по окривљене, због чега се примењује основно правило, односно примењује се Закон времена извршења привредног преступа, што је свакако Закон о рачуноводству и ревизији, који је применио првостепени суд. Околност да је изванредан број одредаба остао на снази из Закона о рачуноводству и ревизији, не значи да је прекинут континуитет у кажњавању за привредне преступе, какве су извршили окривљени, те закључци о непостојању дела на страни окривљених, које је изнео бранилац нису прихватљиви. Наиме, ради се о основној законској обавези из Закона о рачуноводству и ревизији, а на основу којих се сагледавају резултати пословања и финансијски положај правних лица и предузетника.

Такође, правилна је одлука првостепеног суда у погледу одмеравања новчаних казни окривљенима при чему су утврђене новчане казне за сваки привредни преступ ублажене уз правилну примену одредаба чл. 23. ЗОПП-а, а потом на основу чл. 26. ЗОПП-а изречена им је јединствена новчана казна и то окр. правном лицу за два дела у износу од 100.000,00 динара дакле у висини законског минимума прописаних новчаних казни за ову врсту привредних преступа, а окр. одговорном лицу за два дела у износу од 4.000,00 динара дакле испод законског минимума прописаних новчаних казни за ову врсту привредних преступа.

Како је по оцени овог суда као другостепеног изречена новчана казна окривљенима адекватна тежини извршеног привредног преступа, те како нема основа да се уваже ни остали наводи жалбе, то је овај суд као другостепени одлучио као у изреци применом чл. 457. ЗКП у вези чл. 56. ЗОПП-а.

ЗД/ЉС/СС

Председник већа-судија
Бојана Миљуш Мартиновић, с.р.

За тачност отправка

